

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Îl pui pe Hristos hrană și pază vieții tale, optimismul și nădejdea cea bună sălășluiesc în tine.” – Sfântul Iacov Tsalikis

Nr. 466 / 18 decembrie 2022

SFÂNTUL
IOAN DE KRONSTADT

1829 - 1908

RUGĂCIUNE FĂRĂ NICIUN CUVÂNT PREFĂCUT SAU FĂȚARNIC

Simțim lucrând în inimă două forțe potrivnice, dintre care una se opune cu înverșunare celeilalte și care, atunci când pătrunde în inimă, silnic sau prin vicleșug, aduce primejdie de moarte. Cealaltă, pe care înțelepciunea o face să se simtă batjocorită de orice întinăciune, se îndepărtează în liniște când inima este atinsă de cea mai mică necurăție. Una ucide, cealaltă aduce desfătare vieții și bucurie inimii.

Prezența acestor două forțe în mine mă poate lesne convinge că există, neîndoielnic, diavolul, întotdeauna ucigător de oameni, și Hristos, dintotdeauna Dătătorul de viață și Mântuitorul nostru. Unul este întuneric și moarte, Altul lumină și viață. De aceea, iubitorule

de Dumnezeu, dacă ți se întâmplă vreodată să-ți descoperi în minte și în inimă întuneric absolut, mâhnire, urât, strâmtorare și necredință, unite într-o putere care se împotrivește cu tărie credinței în Dumnezeu, să știi că a intrat în tine o forță diavolească, potrivnică lui Hristos.

Ea este întunecată și ucigătoare, se strecoară în inimă prin vreun păcat al aceleia și de cele mai multe ori ne împiedică să-L chemăm pe Hristos, să-i chemăm pe sfinți, ascunzându-ni-i în bezna necredinței. De ce face așa? Pentru ca să ne tortureze sufletul, fiindcă diavolul știe că credința ne scapă de uneltirile lui. Dar prin aceasta ne și oferă dovada existenței celeilalte forțe puternice, care îi stă împotriva, cea a lui Hristos Dumnezeu, de la care diavolul caută să ne abată prin ticăloșia necredinței, forță care, prin credința noastră, poate să biruie puterea celui rău și să o țină *la păstrare, sub întuneric, în lanțuri veșnice, spre judecata zilei celei mari* (Iuda 1, 6).

De aceea trebuie să ne străduim din rășputeri și cu credință să-L chemăm pe Hristos „Mântuitorul”. Se cuvine ca fiecare creștin să-și facă obicei din a veni grabnic înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciuni de cerere, pentru toate (asemenea unui neputincios la Izvorul a toată puterea și a tot binele). *Întru toate prin*

închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu (Filipeni 4, 6). *Dați mulțumire pentru toate* (1 Tesaloniceni 5, 18). Dați slavă precum îngerii care strigă *Aliluia*.

Te rogi. Iată, rugăciunea curge frumos, simți înlăuntrul tău că Dumnezeu ți-o ascultă cu bunăvoință; mintea ți-e liniștită, inima ușoară, și bucuroasă; spre sfârșitul rugăciunii însă, simți parcă o mică slăbiciune în minte și în inimă, care ajunge ca o apăsare și ca un foc mistuitor, rugăciunea ajunge să ți se pară din cale-afară de grea și încerci chiar față de ea ceva ca o repulsie, deși până atunci ți se părea ușoară și atrăgătoare.

Nu cădea în deznădejde, prietene! Acestea sunt uneltiri ale diavolului, căruia îi place să-și bată joc de noi, mai cu seamă când suntem către sfârșitul unei preocupări evlavioase, ca să cădem în deprimare și să considerăm pierdere de vreme toată lucrarea sfântă de mai înainte. Învață din aceasta să nu ți se stingă duhul înainte de terminarea rugăciunii, nici măcar o clipă, roagă-te în duh și adevăr, neslăbit, și nu te arăta slugarnic, cu niciun cuvânt, față de Domnul când te rogi, adică niciun cuvânt din câte le vei spune să nu fie prefăcut, fățarnic; să-ți fie toată rugăciunea o expresie a adevărului, o trâmbiță a Duhului Sfânt, niciun cuvânt să nu se pună în slujba

minciunii vrăjmașului, să nu fie o unealtă a aceluia.

Roagă-te cu osârdie lui Dumnezeu să-ți despovăreze sufletul de apăsarea vrăjmașului, să-ți stingă focul lui mistuitor din inimă, recunoscându-ți înaintea lui Dumnezeu din toată inima vina de a te fi rugat fățarnic și vei primi ușurare și pace. Ceea ce faci și grăiești, fă fără grabă, în liniște. Vei avea timp. Vrăjmașul are obiceiul să grăbească și să agite, fiindcă în grabă și agitație lucrurile își pierd rațiunea.

Sursa: **Sfântul Ioan de Kronstadt**, *Viața mea în Hristos*, Editura Sophia, București, 2005

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

SĂ UMBLĂM CA DUMNEZEI!

Să devenim, zi de zi, părtași Cuvântului celui mai-înainte-de-veci al lui Dumnezeu! El este primul chip al Tatălui celui nevăzut, plin de slavă, una după fire cu Tatăl. Noi suntem, desigur, de o fire diferită, dar, prin participare, prin har,

devenim maici și părinți. De aceea clericii și monahii se numesc „părinți”, fiindcă Îl nasc pe Dumnezeu. Hristos a spus: *Mama Mea și frații Mei sunt cei care împlinesc legea lui Dumnezeu* (Matei 12, 50; 3, 35; Luca 8, 21). Aceștia Îl nasc pe Hristos. Prin urmare, Hristos Se zămislește, prinde formă și crește înlăuntrul nostru. Când o femeie rămâne însărcinată, își dă seama de asta. Trebuie ca și noi să cunoaștem caracteristicile propriei noastre zămisliri, să înțelegem că-L purtăm înlăuntrul nostru pe Pruncul tânăr, pe Hristos.

Dumnezeu I-a dat lui Hristos trupul Maicii Domnului. Maica Domnului a acceptat să slujească taina întrupării Fiului, împrumutând trupul ei lui Hristos și primind dumnezeirea Lui. Noi, prin voința noastră, prin robirea noastră, prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, prin smerenie, prin ascultare, post, rugăciune, prin plecarea genunchilor, ne dăm trupul nostru și primim dumnezeirea Lui în mod duhovnicesc și adevărat, dar nu cum a primit-o Maica Domnului. Primim dumnezeirea lui Hristos întrupată și trupul Lui îndumnezeit. Iar când suntem sus, pe cruce, la fel ca tâlharul sau ca vameșul, ca fiul cel pierdut, ca fariseul, nimeni nu ne poate interzice să spunem: „Dumnezeul meu, fiindcă mi-ai dat dumnezeirea Ta, acum mântuiește-

mă!". De îndată ce spunem aceasta, premisele vieții noastre se schimbă, și viața duhovnicească devine atât de ușoară, pentru că *puterea Celui Preaînalt* (Luca 1, 35) intră în lăuntrul nostru și le face pe toate. Suntem mame și tați ai lui Dumnezeu! Părinți și strămoși ai lui Dumnezeu! Înțelegem asta? Da. Unul mai puțin, altul mai mult, pe cât putem cuprinde, pe cât ne îndeletnicim cu asta, pe cât vrem să devenim oameni de rugăciune. Oricum, trebuie să credem asta, fie că o înțelegem, fie că nu o înțelegem! Numai să nu-L tăgăduim pe Dumnezeu în lăuntrul nostru, să nu fim nepăsători, să nu ne lăsăm stăpâniți de akedie și să le uităm pe toate, să nu vrem să rămânem în patimile noastre!

Să ne rânduim viața cu dorința de a rămâne dumnezei! Întristări, necazuri, nereușite, greutate, durere, plâns, boli, moarte sunt mâncarea de zi cu zi ale omului. Nu

vă temeți! Toate acestea nasc sfințenia, Îl nasc pe Dumnezeu în lăuntrul nostru. Iubiții mei, să trăim cu această convingere, și atunci Dumnezeu ne va hrăni cu lapte și ne va arăta chipul nostru!

Vine Nașterea Domnului! Știți că troparele Înainte-prăznuirii încep în 20 decembrie. Biserica a rânduit cu înțelepciune până și cel din urmă detaliu. 20 decembrie este ultima zi în care noaptea crește. Din 21 decembrie începe să crească ziua. Noptile și înțelesurile întunecate se risipesc, iar lumina și zilele cresc. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ia întunericul inimii noastre acum, când ziua crește și devine cu totul luminoasă, acum, când se schimbă cursul timpului! Biserica ne vestește aceasta prin răsăritul adevăratei lumini, a Soarelui sufletelor noastre.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti <i>20 decembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>24 decembrie</i>	08:00	Ceasurile Împărătești și Sfânta Liturghie
	18:00	Pavecernița Mare și Litia
Duminică <i>25 decembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie cu Vecernia (Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare) Ap. Galateni 4, 4-7; Ev. Matei 2, 1-12 → Nașterea Domnului (Crăciunul)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București